

Eric Boers:

Ik ben een welzijnsmens geworden

“Ik was een vreemde eend,” vertelt Eric over zijn binnenkomst bij Stichting Welzijn Westerveld. Hij zag de mensen denken: “Wat moet ik met die man ...”

Hij lacht: “Als horecaman in een geitenwollensokkenstichting”.

Maar als hij vertelt over de afgelopen negentien jaar in het sociaal werk, valt voortdurend het woord ‘fantastisch’.

“Ja,” zegt hij. “Ik ben een welzijnsmens geworden.”

Heel veel praten

“Papa gaat heel veel praten.” Zo vertelde Eric destijds aan zijn kinderen over de nieuwe baan. De verandering kwam uit overleg met Ankie, zijn vrouw. “Op zaterdag zette ik de kinderen bij de voetbal uit de auto en dan reed ik door naar het werk.” Als chef-kok en bedrijfsleider kun je niet op zondag met kinderen naar de dierentuin; ben je op de feestdagen altijd in touw. Met een jong gezin hadden ze behoefte aan meer regelmaat.

Hij liet wel wat achter. Ooit begon hij als afwashulp en twintig jaar later zwaaide hij de scepter in de keuken. “Fantastisch.” Hij straalt als hij vertelt over bruiloften, touringcars vol vrouwen onderweg naar de huishoudbeurs, personeelsfeesten ... “Daar waren geen aardappels tegen te bakken,” vat hij samen.

***“Iets betekenen voor een ander.
Hoe moeilijk is dat nou?”***

De doener is altijd gebleven

"In de horeca was ik een aanpakker en een doener," Eric vertelt over zijn persoonlijke verandering. "Nu ben ik meer een denker en een doener. De doener is altijd gebleven."

Hij vertelt over de dag van de ouderen, met tweehonderd gasten in de Veldkei. "De mensen zaten overal, voor koffie met gebak, lunch en aan het eind een uitgebreide koffietafel. En aan het eind leek de keuken wel op een ontploffing!" En de rijwielvierdaagse, met een aantal dorpshuizen als stempelpost. De gebruikersgroepen maakten en dan kleine braderie, koffie en thee er bij en live muziek. "En dat allemaal zonder vergunning he. Soms moet je gewoon doén en klaar."

Zo werkt een doener: "Af en toe een beetje de grens opzoeken mag best. Het gaat er om hoe je het doet. Gewoon met een kopje koffie het gesprek aangaan; met gesloten beurs dingen regelen."

"Soms moet je gewoon doén en klaar"

Wij zijn er voor alle mensen

De opdracht waar Eric mee binnenkwam was om de horeca in de dorpshuizen te verbeteren. Plat gezegd: meer omzet maken. Eric kijkt zuinig. "Je moet natuurlijk wel aan de euro's denken, maar commercieel denken is geen sociaal werk. Het resultaat is niet altijd de euro." Dat ligt enerzijds aan de omstandigheden van gebouwen: de vergunning is beperkt en je mist de 'grote klappers' van feesten en partijen. En belangrijker: "Als je omzet wil maken, richt je je op speciale klanten. Wij zijn er voor alle mensen."

Dat vindt hij het grote nut van de wijkcentra en dorpshuizen: "Dat is de plek om elkaar te ontmoeten en om mooie dingen te doen." Als voorbeeld noemt hij Geeuwenbrug. "Als de Gowe daar wegvalt, dan is daar niks."

Uiteindelijk is het best wel gelukt

"Onderweg tussen de wijken en de dorpen zette ik altijd even een andere pet op." Dat gaat over de verschillen: de mensen zijn per wijk en dorp verschillend. "En hoe ga je daar nou mee om, als je er niet voor gestudeerd hebt," vraagt hij zich af. Hij weet ook het antwoord: "Door te praten, te ondernemen mét de mensen, en ook samen te betalen met gemeenten en fondsen."

Als recent voorbeeld noemt hij de beweegtuin bij de Veldkei. "Dat was een idee uit de buurt, we hebben het gerealiseerd mét de buurt. En een stukje fondsen, een stukje parkeerplaats van de Veldkei en inzet van de beweegcoach."

"En je moet ook doen," vervolgt hij. "Als het nodig is, pak je zelf de schop uit de bus om zo'n toestel te plaatsen. En als het klaar is, moet je doorgaan. De beweegtuin is immers niet klaar als hij klaar is, maar als hij wordt gebruikt."

"Ik heb best veel fouten gemaakt. Want als je dingen doet, maak je ook fouten. Maar uiteindelijk is het best wel gelukt." Hij denk even na: "Ik vind dat je dat best mag zeggen van jezelf, toch?"

Het moet met liefde

Eric houdt van de kleine dingen, de eenvoud. "Hoe mooi is het als een vrijwilliger met een groep kinderen nestkastjes timmert. Of een koffieochtend; een simpele pot koffie, maar hoe belangrijk is dat voor de mensen."

Het lijkt simpel, maar het is zinvol en waardevol vindt Eric. "Contact blijven houden en er elke keer weer aan trekken. Als je dat niet doet, verdwijnt het."

"Het moet goed, het moet met liefde en het moet met plezier." En ook hier zijn het de kleine dingen: "Dat je niet ophoudt omdat het vijf uur is. Dat je zelf even die tafels en stoelen versleept. Dat je bereikbaar bent. Voor de gemeenschap, voor je naaste. Je handen uit de mouwen, iets betekenen voor een ander. Hoe moeilijk is dat nou?"